

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι . . . ὄρ. 7.— Ἔτησίαι φρ. χρ. 8.—
 Ἐξάμηνοι . . . 4.— Ἐξάμηνοι φρ. χρ. 4.50
 Τρίμηνοι . . . 2.15 Τρίμηνοι φρ. χρ. 2.40
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΚΑΠΑΔΟΧΟΥΡΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 13. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
 ΦΥΛΑΔΑ ΠΑΛΑΙΑ :
 Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστὸν λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυαίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27ος — Ἀριθ. 33

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος διεσκορπίσθη.
 Ἡ Μαργαρώ καὶ ὁ Πετρογιάννης εὐρίσκοντο δίπλα-δίπλα. Πρώτη ἡ ἀδελφοῦλα ἔλυσε τὴν σιωπὴν :

- Λοιπὸν; τί λές, Πετρογιάννη;
- Λέγω πῶς ἦτανε ἔξοχα.
- Καὶ ὕστερα;
- Πῶς εὐχαριστήθηκα πολὺ.
- Καὶ ὕστερα;
- Ὑστερα, πῶς ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἦτανε τρέλλα εὐμόρφη.

— Ἄ! τέλος πάντων! μ' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς! . . . Ἐίδες πῶς μ' ἐκύτταξες;

— Ἀλήθεια, μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἐκύτταξε συχνὰ κατὰ τὸ δικό μας μέρος.

— Καί, ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν λύκο καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν τῆς, ἅμα τοῦ εἶπε: Κάθομαι μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμιά, ἐκεῖ κάτω, καὶ πολλὰς φορές στενοχωριέμαι ποῦ δὲν ἔγω οὔτε ἀδελφὸ, οὔτε ἀδελφή, οὔτε φιληνάδα, εἶδες τί ματιά μου ἔρριξε, καθὼς ἔλεγε: Οὔτε φιληνάδα!;

— Ὡ! μὴν τὴν καὶ φαντάζεσαι

— Φαντάζομαι, λέει; Εἶμαι βεβαία πῶς εἶχε τὸ νόημά της, καί, ἅμα ἐχαίρετῃσε, δὲν μου ἔστειλε ἔμένα γέλια καὶ φιλιὰ, ναί ἢ ὄχι; Καί, ὅταν ἐσήκωσε τὸ σκουφάκι της, ἔμένα δὲν ἐσημάδεψε, γιὰ νὰ το πάρω ἐγώ;

— Μά, ἀλήθεια, δὲν μοῦ λές; τί το ἔκαμες τὸ σκουφάκι της; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

Καὶ ἐκύτταξε τὴν Μαργαρώ, ἡ ὁποία ἐκρατοῦσεν ἔπάνω εἰς τὸ στήθος της, ἀπαλά καὶ χωρὶς νὰ το σφιγγῇ, τὸ κόκκινο σκουφάκι.

— Πρέπει νὰ της τὸ δώσωμε πίσω, ξέρεις, καὶ πολὺ γρήγορα.

— Θά της τὸ δώσωμε, ναί, μὰ ὄχι

καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο θαρρεῖς. Προθήτερα, θέλω νὰ της βάλω ἔπάνω μίαν ἐνθύμησιν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

Ἡ Μαργαρώ ἐπήγαινε στὰ μαγαζιά. Τὸ πρωὶ, καθὼς ἐπήγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχεν ἰδῆ μίαν πωλήτριαν τεκνητῶν ἀνθῶν, ἡ ὁποία της ἐφάνη πολὺ

Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ πωλήτρια, ἔβαλεν ἓνα μαραμένον μπουκετάκι εἰς τὸ κιτρινωμένον φάβινο καπελλάκι τῆς Μαργαρώς, καὶ ἔπειτα τῆς ἔδωκεν ἓνα καθρέπτην, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ ἀμέσως πῶς τῆς ἐπήγαινε.

Ἡ Μαργαρώ ἐκύτταξεν εἰς τὸν καθρέπτην μὲ ὕφο; ὄχι πολὺ εὐχαριστημένον:

— Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο, καλλιτερο, κυρία;

— Τίποτε καλλιτερο; εἶπεν ἡ πωλήτρια, σὰν νὰ της εἶχαν κάμη καμμίαν προσβολὴν. Τί ἤθελες λοιπὸν; τί σου χρειάζεται;

— Νά, κάτι τι φρεσκοτερο, καὶ ὄχι ξεθωριασμένο στὴ μούτρα...

— Ξεθωριασμένο; . . . Καλέ, αὐτὸ τώρα πρωτοβγαίνει ἀπὸ τὸ κουτί!

— Δὲν φαίνεται ὅμως, ἀπὴνησεν ἡ μικροῦλα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἡ πωλήτρια ἤθελε νὰ της πωλήσῃ τὸν κόκκο γιὰ ἀηδ. νι. . . Ἐπὶ τέλους, κυρία μου, δὲν σὰς το λέγω γιὰ νὰ θυμώσετε, ἤθελα ὅμως κάτι τι πολὺ εὐμορφο, ὅσο γίνεται ωραιότερο...

— Δέν σου δίνει, διότι δὲν ἔχει τίποτε εὐμορφο, τῆς ἐσφύριξεν εἰς τὸ αὐτί ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἤτο παρὼν εἰς τὸν διάλογον. Ἐλα, πᾶμε...

— Ὅσο γίνεται ωραιότερο! Χαρᾶς το! εἶπε, σκασμένη ἀπὸ τὰ γέλια ἡ πωλήτρια, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν εἰς τὸ μαγαζί της παρὰ μόνον ὅ, τι γίνεται ἀσχημότερο. Καὶ πόσα φλουριά ἔχει ἡ εὐγενίας, ἐπρόσθεσε ριπτοῦσα βλέμμα μοχηρὸν εἰς τὴν πτωχικὴν ἐνδυμασίαν τῆς Μαργαρώς, νὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ τὸ «ὄσο γίνεται ωραιότερο»;

Ἡ Μαργαρώ, πειραγμένη, ἔκαμε γρή-

Ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐμάζεψε τὰ λουλούδια (Σελ. 258, στήλ. α'.)

καλὰ ἐφωδιασμένη μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἐπήγε.

— Κυρία, ἤθελα ἓνα μπουκέτο ἀγριολούλουδα, μὲ πολλὰς παπαρούνες· θέλω νὰ της βάλω σ' ἓνα καπέλλο, σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο καπελλάκι, — εἶπεν, ἐνῶ ἔκρυβε τὸ σκουφάκι μέσα εἰς τὸ φούσκωμα τῆς μπλούζας της, διότι δὲν ἤθελε καθόλου νὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς καὶ νὰ μαρτυρήσουν τὸ σχέδιόν της εἰς τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν.

— Νά, κάτι τι ὅπως τὸ ἤθελες. Κύττα, πῶς σοῦ πηγαίνει!

γορα-γρήγορα με τον νούν της την άθροισαν της περιουσίας της, ή όποια ήτο: τα δέκα φράγκα της παληάς της κάλπας και το μισόφραγκον του κυρίου Δημάρχου.

— Έχω δέκα φράγκα και δέκα πεντάρες! εφάναξεν, ενώ έφρουε σαν να την έκυνηγούσαν, διότι έβάλετο να γλυτώσῃ από αυτήν την δευτέραν στρίγγλαν.

— Έκαμες πολύ καλά και της το άρισες το μπουκέτό της, είπεν ο Πετρογιάννης. Δέν εντράπηκε να θέλῃ να πουλήσῃ τέτοιο έλεεινόν πράγμα σέ ανθρώπους!

— Ναί, πολύ σωστά, μά εγώ τώρα που δέν έγω τίποτε για τὸ σκουφάκι μου; είπεν ἡ Μαργαρώ με θλιβερόν τόνον, ἐν ᾧ έβγαζε τὸ σκουφάκι κάτω ἀπὸ τὴν μπλουζά της.

— Λοιπόν, εγώ δέν λέγω έτσι... Λέγω πῶς θά έχωμε, δ,τι μας χρειάζεται, ἐπρόθεσεν ὁ Πετρογιάννης τρίβων τὰ χέρια του και ἐπισπεύδων τὸ βήμα.

— Τί λοιπόν; Και πού πηγαίνεις έτσι γρήγορα;...

— Πηγαίνω, γιά νά τὸ βροῦμε μαζί.

— Πού; σὸ σπιτάκι μας;

— Όχι, σὸ χωράφια. Νά πάμε ἐκεῖ νά μαζέψωμε τὸ ὠραιότερο μπουκέτο, πού ταιριάζει σὸ σκουφάκι.

— Ω! τί ὠραία ἰδέα, Πετρογιάννη! Έσένα μονάχα σοῦ έρχονται πάντα τόσο ὠραίες ἰδέες. Νά, δέν πέφτω τώρα σὸ λαιμό σου γιά νά σ' εὐχαριστήσω.

— Διότι εἴμαστε μέσα σὸ δρόμο, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη μήπως ἡ ἀδελφή του κάμῃ ἐμπρός σ' ὄλο τὸ χωριὸ καμμίαν παλαβομάραν.

— Όχι... διότι θά σ' ἐσφιγγα παραπολύ δυνατά. Δάσσε μου ὄμο; τὸ χέρι σου.

Ὁ Πετρογιάννης τὸ έδωκε, και οἱ δύο ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἕως τὰ χωράφια. Ἦσαν ἐκεῖ ἄνθη κυανὰ τοῦ ἀγροῦ ἐν ἀφθονίᾳ και ἐπειτα, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ἄσπρες μαργαρίτες, και παρακάτω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἤρχιζαν νά ξεμυτίζουν μερικῆς κόκκινης παπαρούνης.

Ὁ Πετρογιάννης και ἡ Μαργαρώ δέν ἐφάνταζοντο καν πῶσον ὠραίαν εἰκονα ἔκαμαν οἱ δύο των, καθῶς ἐπροχωροῦσαν μαζί-μαζί μέσα εἰς τὸ στενὸν αὐλάκι, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε δύο χωράφια. "Ω! τί ὠραῖον στιγμιότυπον διὰ τὴν ἐρασιτέχνην φωτογράφον!... Ὁ Πετρογιάννης ἐκρατοῦσε τὸ σκουφάκι, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐμάζεψε τὰ λουλούδια.

Ὁταν τὸ μπουκέτο ἐγένετο ἀρκετὰ μεγάλο... ὄχι και παραπολύ... μπουκέτο και σκουφάκι ἐπλησίασαν τὸ ἓνα με τὸ ἄλλο, και τὸ θέαμα τοῦ ἀνθισμένου ἐκείνου πράγματος ἔλαμε τὴν Μαργαρώ νά ἐνθουσιασθῇ. Μὲ λίγα μὲν ἄχυρο, ἔδωσαν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐστῶλιασαν με ὀλίγα πράσινα φυλλαράκια, και ἐπειτα ἐπῆρασαν τὸ μπουκέτο εἰς τὸ σερῆτι τοῦ σκούφου. Τὰ δύο παιδάκια,

καταγοητευμένα, ἐφάνταζοντο κί' ὄλας ὅτι ἔδωσαν τὰ χρυσὰ μολλάνια και τὰ μακρὰ κρεμαστὰ σκουφά τῆς φιληνάδας των νά ξεχειλιζόντων ἀπὸ τὸ σκουφάκι.

— Έσὺ θά της μιλήσῃ, Μαργαρώ, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, διελιασμένως με τὴν τολμηρὰν ἰδέαν ὅτι ἐπρόκειτο νά ὑπάγῃ νά εὐρῃ τοὺς πλανοδίους θεατρίνους και νά δώσῃ τὸ ἀνθοστολισμένον καπέλάκι.

— Μείνε ἤσυγος, κ' εγώ δέν θά τὰ χάσω, ἀπήγγευσεν ἡ ἀδελφή του.

Και τὸσον γρήγορα ἐτρέχαν, ὥστε ἀμέσως ἐφθασαν εἰς τὸ τροχόσπιτο. Ἀπὸ μακρὰν εἶδον τὴν Κοκκινισκουφίτσα, ἡ ὁποία, χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλήν, ἐτριγύριζεν ὀλόγυρα εἰς τὴν κατὰσκήνωσιν, σαν νά ἐπερίμενε κάποιον και ἀμέσως ἐσκέφθησαν ὅτι ἀνησυχοῦσε διὰ τὸ σκουφάκι της. Ὅταν τοὺς εἶδε, ἐτρέξεν ἀμέσως κοντὰ των και τοὺς εἶπεν:

— Ω! εὐχαριστῶ! Εἶχα ἓναν τέτοιο φόβο.

— Ω δέν εἴχαμε σκοπὸ νά τὸ κρατήσωμε, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Δέν ἦταν γι' αὐτὸ ὁ φόβος μου, ἀλλὰ μήπως και δέν σας ἐξαναδῶ.

Και, ἅμα εἶδε τὸ ἀνθισμένον σκουφάκι:

— Ω! τί ὠραῖο μπουκέτο! Ἀλήθεια, λαμπρὴ ἰδέα! Πόσες φορές δέν μου ἤλθε ὁ πειρασμός νά ράψω ἓνα ψεύτικο μπουκέτο ἐδῶ ἐπάνω! Ἀλλὰ τὰ εἰμορρα λουλούδια ἔχουν πολὺ ἀκριβά... και ἔπιτα... δέν ἀξίζουν ποτὲ σαν αὐτὰ που χαρίζεῖ ὁ καλὸς μας ὁ Θεός.

Και ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἔβαλε στραβὰ στὰ μαλλιά της τὸ σκουφάκι, και, με ἐρωτηματικὸν ὕφος, ἐκύτταξε τὸν ἀδελφὸν και τὴν ἀδελφήν, σαν νά τοὺς ἐρωτοῦσε: Μοῦ πηγαίνει;

Και πραγματικῶς τὸ τρίχρωμον μπουκέτο, τὸ ἄσπρο, κόκκινον και γαλάζιον, ἐταίριαζε θαυμάσια με τὸ χρυσάφι τῶν μαλλῶν της.

— Σὺς πηγαίνει μιὰ τρέλλα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ μιὰ τρέλλα! ἐπανέλαθε τὸν νίκουσα καλά τὴν τελευταία, λέξιν. Και ὁποῖος τὸ βλέπει, τοῦ ἐρχεται τώρα διαθέσις ἀκόμα παραπάνω νά σας φιλήσῃ.

— Ἄν ἐχέτε διαθέσι, μὴ δυσκολεύεσθε καθόλου.

Και ἡ Κοκκινισκουφίτσα ἐσκύψε και ἐπρότεινε τὸ μάγουλό της πρὸς τὴν Μαργαρώ, ἡ ὁποία δέν εἶχε καν διανοηθῇ, μ' ὄλον τὸν ἐνθουσιασμόν της, νά ζητήσῃ τὸσον μεγάλην χάριν.

— Ω! ἔγω και παραέγω διαθέσιν! εἶπε, και ἀνοίγουσα τὴν ἀγκάλῃν της, ἐσφιξε τὴν μικρούλαν χορευτρίαν.

— Ἄκου δῶ, μὴ σφίγγῃς παραπολύ δυνατά, ἐσφύριξε κρυφὰ-κρυφὰ ὁ Πετρογιάννης εἰς τὸ αὐτάκι τῆς Μαργα-

ρώς. Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δέν ἤκουε τίποτε. Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Κοκκινισκουφίτσαν, φαίνεται ὅτι δέν ἔμεινε δυσηρηστημένη ἀπὸ αὐτὰς τὰς διαχύσεις, διότι ἐστῆκετο και τὴν ἐφιλοῦσαν: χωρὶς νά κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα διὰ νά ξεφύγῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ Μαργαρώ ἀπέφασσε ν' ἀφήσῃ τὴν αἰγμάλωτὸν της, και της εἶπε:

— Ἄ! τώρα, εἶμαι εὐχαριστημένη! Βλέπετε εἶχα μεγάλην ἀνάγκην νά σας πῶ πῶς σας ἀγα... Μά, ἀλήθεια, δέν σας τὸ εἶπα ἀκόμα.

— Ἄ! ναί, εἶπε με ζωηρόν τόνον ἡ Κοκκινισκουφίτσα δέν μοῦ το εἶπαί, εγώ ὄμως τὸ ἐκατάλαβα.

— Μονάχα, ἐπρόθεσεν ἡ Μαργαρώ, ἐνῶ κάλιν ἐγένετο μελαγχολικὴ ἡ ὄψις της—πὺ ἔσας δέν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νά σας ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος σὰς ἀγαπᾷ και σας καμαρώνει, ἐνῶ ἐμείναι...

Και τὸ φτωγὸ τὸ κοριτσάκι ἐρριψεν εἰς τὰ φορέματά του, τὰ σχεδὸν κουρελιασμένα, ἓνα βλέμμα πολὺ ἐντροπαλόν.

— Ἐλάτε τώρα! δέν ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος τοὺς φίλους του, μόνον διότι φοροῦν καλά ρούχα, και ἄν σας ἀρέσω και στοὺς δύο σας,—εἶπε, περιλαμβάνουσα και τὸν Πετρογιάννην εἰς τὴν ἀκέφην της,—δέν εἶνε, ὑποθέτω, ἐξ αἰτίας τῆς φούστας τοῦ χοροῦ πού φορᾷ, οὔτε διὰ τὸ σκουφάκι μου. Ἀγαπᾷ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους, διότι τοὺς ἀγαπᾷ, διότι ἅμα τοὺς βλέπῃ, μαντεύει τί συλλογίζονται.

Και, ἀποτεινομένη ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Μαργαρώ:

— Τάχα, δέν εἴπαμε κί' ὄλας ἐμεῖς τόσα πράγματα, με τὰ μάτια μας;... Σεῦριτε ὄμως,—εἶπε διακόπτουσα ἔξαφνα τὴν διήλιαν,—ἄν θέλετε νά τὰ πούμε, δέν πρέπει νά μείνωμε ἐδῶ εἴμαστε παραπολύ κοντὰ σὸ τροχόσπιτο, και ἔμπορεῖ νά μας ἀκούσουν... Ἐκεῖ κάτω, μακρύτερα, ἀνάμεσα σὸν τοῖχο και τῇ ἐκκλησίᾳ, δέν ἔχομε φόβο μή μας ἐνοχλήσῃ κανένας ἀδιάκριτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η

ΒΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ...

Τὰ τρία παιδάκια, τὸ ἓνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐβάδιον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ μικρούλα θεατρίνα εἶχε πιεσῇ τὴν Μαργαρώ ἀπὸ τὸ χέρι και τὴν εἶχε βάλῃ νά καθῆσθαι ἐπάνω εἰς μιαν ἀπὸ τὰς μεγάλας πέτρας, πού ἦσαν δεμένα με τὴν ἀλυσίδα κ' ἔκαμαν φράκτιν ὀλόγυρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ ἰδία εἶχε καθῆσθαι χάμω, ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια, πού ἦσαν κατάμαυρα, ὅπως εἶνε εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἐξάγονται γαιάνθρακες, και ὁ Πετρογιάννης ἔμεινεν ὄρθιος, με τὰ χέρια σταυρωμένα πῶς ἀπὸ τὴν ράχιν του, σαν ἀνθρωπάκος

πάκος διακριτικὸς και ἐπιφυλακτικὸς. — Εἶμαι, νά σας πῶ, εὐχαριστημένη πὺ ξαναურῆκα τὸ σκουφάκι μου, εἶπεν ἡ χορευτρία, ἐνῶ ἐψάγγε με τὸ χέρι τὸ κεφάλι της διὰ νά ἰδῇ ἄν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του. Διότι, ξεῦρετε, μ' ἐμάλωσαν πολὺ αὐστηρά, πὺ το ἐπέταξα εἰς τὴν πλατείαν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Καρ Α. Λατούς.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐνθυμιεσθε πῶσον ὠραία ἀποτελέσματα ἔδωκεν ὁ περυσινὸς δευτέρος Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας. Ὀλίγοι ἔλαβαν μέρος, ἀλλὰ ἐκλεκτοί, και τὰ βραβευθέντα ἔργα ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ ὄλους, και ἀνεδημοσιεύθησαν μάλιστα εἰς καλλιτεχνικὸν περιοδικόν, με τὴν πολὺ κολακευτικὴν παρατήρησιν, ὅτι τέτοια ἔργα ἠμποροῦσαν νά διαπρέψουν και εἰς Διαγωνισμὸν μεγάλων! Σήμερον προκηρύσσω τὸν τρίτον Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, με τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς θά δώσῃ ἀκόμη ἀνώτερα ἀποτελέσματα. Οἱ ὄροι εἶνε οἱ ἑξῆς.

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν τὸ δικαίωμα νά λάβουν μέρος μόνον ἔρασσιτέχναι φωτογράφοι, συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως, και ἀπὸ τὰδελφία των ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

2.— Δέν ὀρίζεται οὔτε τὸ σχῆμα οὔτε τὸ θέμα, οὔτε τὸ εἶδος τῆς φωτογραφίας. Ἐκαστος εἶνε ἐλεύθερος νά στείλῃ φωτογραφίαν ἐν στανέ, ἢ με πὸ ζαν, ἢ προσωπογραφίαν, ἢ τοπογραφίαν, ἢ σκηνὰς τοῦ δρόμου, ἢ ἐσωτερικά, κτλ.

3.— Ὁ Διαγωνιζόμενος πρέπει νά στείλῃ ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε φωτογραφίας, κολλημένας χωριστὰ εἰς χαρτόνι, νά γράψῃ δὲ ἐπισθὲν ἐκάστης τὸ ὄνομα του και τὸ ψευδώνυμον με τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νά διαγωνισθῇ.

4.— Βραβεῖα θάπονεμηθοῦν τὰ ὠριμένα δι' ὄλους τοὺς μικροὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ἐ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, (ἄρθρον 3. § α', β', γ'.) θά δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὸ φύλλον, μετὰ των Ἀποτελεσμάτων, και συλλογῇ ἐκ των καλλιτέρων βραβευμένων φωτογραφιών.

5.— Ἄν ἡ συλλογὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε ἀρκετὰ πλουσία και ἀξιόλογος, θά ἐκτεθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, εἰς μικρὰν φωτογραφικὴν Ἐκθεσιν, προσίτην εἰς τοὺς ἐν Ἀθῆναις συνδρομητὰς και τὰς οἰκογενείας των, καθ' ὀρισθησομένης ἡμέρας και ὄρας.

6.— Ἐκαστος ἐκ των Διαγωνιζομένων, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸν

Διαγωνισμὸν τοῦτον, πρέπει νά στείλῃ, μαζί με τὰς φωτογραφίας του, και φράγκα δύο (2). Ἐκ τῆς εἰσπράξεως ταύτης θά καλυφθῇ μέρος των ἐξόδων, τὰ ὁποῖα θ' ἀπαιτήσῃ ὁ πολυδάπανος οὗτος Διαγωνισμὸς.

7.— Αἱ φωτογραφίαι, ὅσαι δέν θά παραδοθοῦν ἰδιοχείρως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, πρέπει νά σταλοῦν ἐπὶ συστάσει, καλῶς συνσκευασμένα ἐντὸς χαρτίνης θήκης στερεῆς. (Αἱ φωτογραφίαι εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν λογαριάζονται ὡς ἐντυχα.)

8.— Δέχομαι φωτογραφίας διὰ τὸν Μ. Φωτογραφικὸν Διαγωνισμὸν μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ βέβαια ὅτι μετὰ τῶν πολλῶν και ποικίλων θερινῶν μας θεάτρων, των μεγάλων και των μικρῶν, λειτουργεῖ φέτος, — ὅπως δὲ καθὲ καλοκαίρι, — κ' ἓνας Καραγκιόζης. Και ὅσοι δέν ἐλάβετε ἀκόμη τὴν περιέργειαν νά τὸν ἐπισκεφθῆτε, θά ἐμάθετε τὴν ὑπαρξίν του ἀπὸ τὰ φαντακτερά ἐκεῖνα και πολὺχρωμα προράμματα, τὰ συντεταγμένα εἰς γλῶσσαν κάπως μακαρονικήν, τὰ ὁποῖα ὡς λάβαρα περιφέρουν οἱ μάγκες ἀνά τὰς ὁδοὺς πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ...

Ἐν τοιοῦτον πρόγραμμα εἶδα προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἀναπαυόμενον εἰς τὸ κέντρον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, τὸ ἐδιάβασα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, και μοῦ ἐγενήθη ἡ ὄρεξις νά ὑπάγω τὸ βράδυ εἰς τὸν Καραγκιόζην.

Ὅρισμένως, ἐσυλλογίσθη, ὁ Καραγκιόζης εἶνε ἐξυπνότερος ἀπὸ... τὰ προγράμματα του. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ ἀλλῆν φοράν, πὺ ἔτυχε νά τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἐβέλασα τότε με τὰς εὐφρολογίας του, τὰς γνησίως λαϊκὰς, περισσότερον ἀφ' ὅσον γελῶ συνήθως εἰς τὰ ἄλλα θέατρα, με τὰς ἀμφιβόλους εὐφρολογίας.

... μεταφρασμένας ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ναί μεν ὁ περίφημος θησαυρχὸς τοῦ Καραγκιόζην, ὁ πλουτίσας τὸν θιασόν του με τὸ θαυμάσιον πρόσωπον τοῦ Μπαρμπα-Γεωργίου και δι' αὐτὸ ἐπονομασθεῖς Μπαρμπα-Γεωργος (τὸ ἄλλο του ὄνομα δέν τὸ ἐνθυμοῦμαι) ἀπέθανε φέτος ἄλλὰ καθόλου παρὰξ νον νάρηκε ἰκανὸν διάδοχον, ἐφάμιλλον ἢ ἕως και

ἀνώτερον του. Θὰ ὑπάγω νά ἰδῶ. Καί τὸ βράδυ ἐξεκίνησα διὰ τὸ Στάδιον, πλησίον τοῦ ὁποῖου εἶνε ἐγκατεστημένον τὸ θεατράκι τοῦ Καραγκιόζην.

Εἶνε ἀκανόνιστος μάνδρα με ἀνώμαλον ἔδαφος, με πάγκους θεάτρον ἀρκετὰ σαθροῦς, με τραπεζακία και καθίσματα καφενεῖου, ὡς σπιτοπλεῖστον ἐξηθρωμένα, και με τὸ μικρὸν ξύλινον παράπηγμα τοῦ Καραγκιόζην, εἰς τὸ βάθος, τὸ μέτωπον τοῦ ὁποῖου καλύπτει ὁ φωτεινὸς καραγκιόζ-μπερτέος. Πτωχὴ ὀρχήστρα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δέν λείπει οὔτε ἡ κλασικὴ κίταπαδόρα, παιζει θορυβωδῶς ἐξωθεν τοῦ παραπήγματος. Εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τῆς σκηνῆς—δηλαδὴ τοῦ μπερτέος,— φαίνεται τὸ κάπως φανταστικὸν παλάτι τοῦ Πασᾶ, τοῦ Βεληγκέκα. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον εἶνε τὸ σπιτί τοῦ Καραγκιόζην. Καί ὄλος ὁ ἐντωμεταξὺ χώρος μένει ἐλευθέρως, διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα... ἀναμένονται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἀνυποκόμων.

Εἶνε δὲ τὸ κοινὸν αὐτὸ παράξενον μωσαϊκὸν ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, στρατιώτας, κουτσαβάιδες, λιμοκοντόρους, εὐζώνους, λούστρους, και ὀλίγους κυρίους τῆς καλῆς λεγομένης τάξεως, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν κάπου-κάπου χάριν περιεργείας. Εἶνε περιττὸν νά σας εἶπω ὅτι ὄλα τὰ φύλα και ὄλοι αἱ ἡλικίαι ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ μικτὸν αὐτὸν πλῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δέν λείπουν οὔτε βρέφη, κοιμώμενα μακαρίως εἰς τὰς ἀγκάλας των μητέρων των...

Ἡ παράστασις ἀπόψε εἶνε ἀρκετὰ ἀστέια. Τὰ πρόσωπα τοῦ Καραγκιόζην πᾶντοτε τὰ ἴδια (ὁ Καραγκιόζης, τὸ παιδί του Μολυντήρι, ὁ Νιόνιος ὁ Ζακυνθινός, ὁ Μπαρμπα-Γεωργος ὁ μωραῖτης, ὁ Βεληγκέκας κτλ.) ἀλλ' ἡ κωμῆδία πού παίζου εἶνε ἐκάστοτε ἄλλη. Ἀπόψε πῖ χ' ὁ Καραγκιόζης ἀπεφάσισε νά γίνῃ γιαιτρός. Οἱ ἄνθρωποι τὸν πιστεύουν και πηγαίνουν νά ζητήσουν τὰς συμβουλὰς του. Καί εἰς τὸν ἓνα παραγγέλλει ἓνα δράμι... ἀκουα-φάρτε, τὸν ἄλλον πὺ φορεῖ φουστανέλλες διατάσσει νά φορέσῃ φράγκα, και εἰς τὸν Νιόνιον πὺ φορεῖ βελάδα, ἐπιβάλλει φουστανέλλαν, (ὄλ' αὐτὰ μέσα θεραπευτικά!) Ἐνοεῖται ὅτι ὁ ἀσθενης πὺ ἐπῆρε τὸ ἀκουα-φάρτε, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ Μπαρμπα-Γεωργος και ὁ Νιόνιος, μετῆμερισμένοι, εἰλχυσαν κατ' ἐπάνω των ὄλα τὰ σάπια και ὄλους τοὺς τενεκέδες τῆς Ἀγορᾶς, και ὄλοι οἱ ἀπατηθέντες ἀπὸ τὸν ψευτο-γιάτρον τὸν καταγγέλλουν εἰς τὸν Πασᾶν και ζητοῦν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πύνακι. Ἀλλ' ὁ Καραγκιόζης, μοναδικὸς εἰς τὸ νάποφεύγῃ τοὺς σκοπέλους, δωροδοκεῖ τὸν δικαστὴν του και... νομιζῶ ὅτι ἀθῶνεται, διότι δέν ἔμεινα ὡς τὸ τέλος.

Ναί, δυστυχῶς ἔφυγα πρὶν τελειώσῃ

ή παράστασις, διότι ο Καραγκιόζης έχει το ελάττωμα νάρκη. Τὰ τραγούδια του (κάθε πρόσωπον πού εμφανίζεται εἰς τὴν σκηνήν, λέγει πρώτα τὸ τραγούδι του) βαστοῦν πολύ, κουράζου, καὶ τὰ πρῶτα λέγουν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἀτελείωτα. Ἐπειτα ὁ ἐφετινὸς Καραγκιόζης δὲν ὁμοιάζει πολὺ μετὸν περυσινόν. Φαίνεται ὅτι ὁ θιασάρχης πού ἀπέθανε, δὲν ἀντικαθίσταται εὐκόλως... Μ' ἴδ' αὐτὰ ἐγέλασα ἀρκετά, καὶ ὑπῆρξαν στιγμαὶ πού με ἀπέζημίωσαν δι' ὅλην τὴν ἄνοιαν τῶν μακρῶν διαλόγων καὶ τῶν τραγουδιῶν. Τὸ λαϊκὸν πνεῦμα, καὶ δταν ἀκόμη δὲν εἶνε πρῶτης τάξεως, εἶνε ἀφθονον καὶ ἀμίμητον, καὶ καμμία γραπτὴ εὐφυολογία λογίου δὲν συγκρίνεται μ' ἐκείνην πού ἐξέρχεται αὐθόρμητως ἀπὸ τῆς στόμα ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ.

διαλόγου μεταξὺ τοῦ Καραγκιόζη καὶ τοῦ Βεληγκέκα.
Βεληγκέκας: — Εἶσαι γιατρός, βρέσ', ἀλήθεια;
Καραγκιόζης: — Ἀλήθεια, πασᾶ μου, ἀμ' τί ψέμματα; Τί συμφέρο ἔχω νὰ σε γελάσω;
Βεληγκέκας: — Τότε πού εἶνε τὸ δίπλωμά σου;
Καραγκιόζης: — Πασᾶ μου, ἐγὼ εἶμαι ξεδίπλωτος!
Βεληγκέκας: — Τὰ χαρτιά σου θέλω νὰ πῶ. Πού εἶνε, βρέ, τὰ χαρτιά σου;
Καραγκιόζης: — Τὰ χαρτιά μου... πασᾶ μου... τὰ χαρτιά μου τὰ ἐπῆρε ὁ ἀέρας!
 Ἀλλὰ δὲν ἐξακολουθῶ, — διότι εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ τελειώσω ποτε.
 Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'

Κυττάξατε τὸ παράξενον στράτευμα πού περνᾷ τώρα! Εἶνε τὸ βαρὺ ἵππικόν.

Ἴππικόν; Μὰ πού εἶνε τὰ ἄλογα;
 Ἀλήθεια δὲν τὰ βλέπετε;... Δὲν βλέπετε ὅτι κάθε στρατιώτης ἔχει στήν πλάτη του ἄλλον ἕνα; Ὁ ἐπάνω εἶνε ἵππος, — διότι καβαλλικεύει, — ὁ ἀπὸ κάτω εἶνε ἵππος, — διότι καβαλλικεύεται. Ἀλλὰ τὸ ἵππικόν αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἵππικά τοῦ κόσμου, διότι εἰς αὐτὸ καὶ αἱ ἵπποι ἔχουν ὄπλα, καὶ πολεμοῦν ὅπως καὶ οἱ ἵππεῖς. Φυσικά! ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι! ἀφοῦ περπατοῦν μετὰ τὰ δύο ποδάρια, διατί μετὰ τὰ ἄλλα δύο, δηλαδή μετὰ τὰ χέρια, νὰ μὴ κρατοῦν μίαν καραμπιάν με μίαν ξιφολόγην!

Ἡ θαύμαστή αὐτὴ ἐπινοήσις χρεωστεῖται εἰς τὴν εὐφυίαν τοῦ Κουκουμπιμπή. Ἐπειδὴ εἰς τὸ βασιλεῖόν του τὰ ἄλογα δὲν εἶνε ἀφθονα, ἐουλλογίσθη νὰ κάμη ἄλογα τοὺς μαύρους ἀνθρώπους. Καὶ ἦτο τόσο εὐκόλον! Αὐτοὺς τοὺς ἀφίσε ἑυπόλιτους ἐνῶ οἱ μαῦροι ἄνθρωποι, πού καβαλλικεύουν τοὺς μαύρους ἀνθρώπους, αὐτοὶ φοροῦν, καθὼς βλέπετε, μπότες με σπηρούνια.
 Ὁ Κουκουμπιμπής εἶνε πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἀνθρώπου ἵππικοῦ καὶ οκέπτεται μάλιστα νὰ συντάξῃ ἐν Ὑπόμνημα καὶ νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὰς Στρατιωτικὰς Ἀκαδημίας τῆς Εὐρώπης, διὰ νὰ εἰσαχθῇ τὸ σύστημά του καὶ εἰς τοὺς ἀσπρους στρατοὺς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Με φτερά λευγαρωμένα Πλουμισμένα, χνουδωτά, Ὅλ' ἡμέρα ἢ πεταλούδα Μέσ' στὸν κητό μας πετᾷ

Ὅμως ἀμυαλὴ γυρίζει Κι' ἀσυλλόγησθ' πολὺ Καὶ δὲν ἔξερει νὰ ὠφελῆται Καὶ δὲν ἔξερει νὰ ὠφελῇ.

Θέλει ἀνώφελα νὰ ζήσῃ Κ' ἔτσι ἀνώφελα παθαίνει Κι' ἀπὸ τὴν τρελλὴ ζωὴ τῆς Τίποτα δὲν ἀπομένει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὅπου ὁ λόρδος ἀγοράζει ἀκριβὰ μίαν νίκη, ἢ ὁποία ὁμοιάζει παραπολὺ πρὸς ἦταν.

Ὅταν, ἀπὸ ἑκτακτον ὄλων συγκυρίαν, διέφυγε τὸ ξίφος τοῦ βαρῶνου Ἐστιράκ, ὁ Λόρδος ἠγόησεν ὅτι τοῦ λοιποῦ τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποπειραθῇ, ὅσον εὐρίσκατο ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἐναντίον τῶν νεαρῶν ταχυδρόμων τοῦ κ. Μορσένε.

Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ταχύτερον διὰ τὴν Φλάνδραν ἤθελε νὰ τοὺς περάσῃ καὶ νὰ προπορευθῇ, ἔστω καὶ ἂν ἐσκαζεν ὅσα ἄλογα ἦτο ἀνάγκη πρὸς τοῦτο. Χάρις εἰς τὸν χρυσόν, μετὸν ὁποῖον ἦτο ἀφθόνως ἐφωδιασμένος, κατέρριψεν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἐφθάσεν εἰς τὰς προφυλακὰς τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου, ὅπου ἐδήλωσε ποῖος ἦτο, καὶ κατάρθωσε νὰ λάβῃ συνοδίαν ἀπὸ δέκα πεζοῦς καὶ τέσσαρας ἵππεῖς. Μετὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα ἤρχισε νὰ περιφέρεται καὶ ν' ἀνιχνεύῃ ὄλους τοὺς δρόμους πού εἶχαν διεθῆναι πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀρπάξῃ τὴν βασιλικὴν ἐπιστολήν.

Ἀφ' ἐτέρου, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμερώνικια, τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν μετὰ ἔριππον ὁδοιπορίαν, οἱ νεαροὶ μας φίλοι ἐφθασαν, χωρὶς περιπετείας, εἰς τὴν κωμόπολιν Κατελέ. Ἐκεῖ τοὺς ἐπληροφόρησαν ὅτι αἱ προφυλακαὶ τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου κατεῖχον τὴν περίεξεσθον καὶ ἐπετήρουν τὰς διόδους, αἰτίνας ἔφερον πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἦτο δὲ τοῦτο ἐγκαθιδρυμένον μεταξὺ τῶν πόλεων Χάσπρης καὶ Νοαγγέλλης, παρὰ τὸν ποταμὸν Σέλλα, εἰς ἀπόστασιν ἕξ σωστῶν λευγῶν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπομένως, ἀπεφάσισαν νὰ περιμενεῖον νὰ νικτωσῇ καλά, διὰ νὰ ἐπιχειρήσων νὰ διαδοῦν διὰ μέσου τῶν ἐχθρικών χαρακωμάτων. Ἀλλως τε ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀφίσουν ν' ἀνα-

πνεύσουν τ' ἄλογά των, τὰ ὁποῖα εἶχαν παρακουρασθῇ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τρίήμερον τρελλὸν τρέξιμον. Ὁ Γάστων ἐκρατοῦσε πάντοτε τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Νοαγγίωνα, εὐθὺς μετὰ τὴν μονομαχίαν. Τὸν εἶχε φυλάξῃ μετὰ λεπτολόγον μέρμυαν εἰς τὸν κόρπον του, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, τὴν στιγμὴν πού του ἐδιδεν αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ Φραγκίσκος εἶχεν εἰς τὰ χεῖλιά του ἕνα περίερον χαμόγελο, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα...

Λοιπόν, κατὰ τὰς ἐνδεκα τὸ βράδυ, ἀποφύγοντες τοὺς μεγάλους δρόμους ὡς πολὺ ἐκινδύνους, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἰς ἐδυσαν εἰς μίαν μικρὰν χαλικιώδη χαράδραν, ἢ ὁποία παρεκτρέετο τὴν ὄχθην τοῦ Σέλλα καὶ, ἐπομένως, ἔπρεπε νὰ καταλήγῃ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νοαγγέλλης, δηλαδή καταμεσοῖς εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον. Ἀλλ' ἂν καὶ ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ κρύψῃ τὴν πορείαν των, ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἦτο μόλαταῦτα εἰς ἄκρον δύσβατος. Διὰ τοῦτο ἐπρόββαιον μετὰ πολλὴν προφύλαξιν, ὁ Γάστων ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸ κέντρον καὶ ὁ ρωμαλέος Πέτρος εἰς τὴν οὐραγίαν.

Ἐίχε περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἀφ' ὅτου ἐβάδιζαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ αἱ πρῶται λάμψεις τῆς ὠχροτάτης αὐγῆς ἤρχιζαν νὰ χρυσόνουν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ διατρύπουν τὰ πυκνά των φυλλώματα, ἐνῶ βαθὺ σκότος ἐκάλυπτεν ἀκόμη τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐτραβοῦσαν...

Διὰ τρίτην φοράν ἐσκόνηται τὸ ἄλογο τοῦ Πέτρου.

— Στὸ διάβολο! τί πίσσα σκοτάδι! ἐμουρμούρισε ὁ νεαρός μας ἥρωες ἔλκων ἀποτόμως τὰ ἦνια. Ὅχι! ἐγὼ δὲν βλέπω καθαρώτερα ἀπὸ τὸ ἄλογό μου.

— Λοιπόν, θὰ σας φέξωμεν ἐμεῖς, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀνεβόησε μίᾱ περιπαικτικὴ φωνή, ἢ ὁποία ἀνεβόησε ἀπὸ τὰ παρακείμενα δένδρα καὶ τὴν ὁποῖαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ καταχθονίου των κατασκόπου. Συγγρόνως, μίᾱ συμπεροκρήτησις τουφεκίων ἐφώτισε τὰ σκότη, καὶ σφαῖραι πολλαὶ μαζί ἤλθαν κ' ἐσφύριζαν εἰς τὰ αὐτὰ των νέων.

— Κανένας μας κτυπημένος; ἠρώτησεν ὁ Γάστων μετὰ φωνὴν πνευστιῶσαν.

— Κανένας! ἀπήντησαν μαζί ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος, ἀκόμα ζαλισμένοι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

— Στὰ τέσσαρα τότε, πρὶν ξαναγεμίσουν!

Καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπτεροκόπησαν τοὺς ἵππους των, ἐνῶ ἐν ἀπόσπασμα ἀποτελούμενον ἀπὸ δέκα πεζοῦς καὶ τέσσαρας ἵππεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας ἦτο ὁ Λόρδος, εἶχεν ἤδη ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ σύνδεσμον μέρος.

— Ἀκολουθήσατέ τους, τροχάδην! διέταξεν ὁ Λόρδος τοὺς πεζοῦς, καθὼς καὶ δύο ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς. — Ἐγὼ καὶ σεις, — εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν τρίτον ἵππεα, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς κόψωμεν τὸν δρόμον. Καί, ἂν τοὺς ἀφίσετε καὶ σας ξεφύγουν, παληκάρια μου, θὰ κρεμασθῆτε ὅλοι σας! Ἐμπρός.

Εἰπὼν αὐτὰ ὁ Λόρδος εἰσέδυσσε πάλιν ὑπὸ τὰ δένδρα, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ...

Ὁ καιρὸς πού ἐχρηιάσθη διὰ νὰ δοθοῦν αὐταὶ αἱ διαταγαί, εἶχεν ἐπιτρέψῃ

Ἐπεσκόψε κυριολεκτικῶς ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν... (Σελ 261, στήλ. γ')

εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὀλίγον. Δυστυχῶς τὰ ἄλογά των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ξεκουρασθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς προηγούμενους κόπους, πολὺ γρήγορα ἐξηντλοῦντο. Μόνον τὸ ἄλογο τοῦ Φραγκίσκου, ἐπειδὴ ἔφερε φορτίον ἐλαφρότερον, εἶχε ξεπεράσῃ τὰ δύο ἄλλα. Ἐξεκίνησε ταχὺ σὰν μέλος, μετὰ τὴν ὁρμήν, ὥστε ὁ Γάστων ἐνόμισεν ὅτι τὸ ζῖον τοῦ Φραγκίσκου, τρομαγμένον ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, εἶχεν ἀφηνιάσῃ.

Ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ μετὰ πᾶσαν θυσίαν τὸν ἀδελφόν του, ἐβόησεν ὁ Γάστων τοὺς πτεροιστήρας του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἰδιοῦ τοῦ ἵππου... Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν,

τὸ ἐξηντλημένον ζῖον ἐσωριάσθη κάτω. — Βαρῶνε, εἶπε τότε ὁ Πέτρος πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἐσεῖς κρατεῖτε τὴν ἐπιστολήν τοῦ βασιλέως; κ' ἂν ὅλοι μας χαθοῦμεν, αὐτὴ πρέπει νὰ φθάσῃ. Πάρτε τὸ ἄλογό μου, κ' ἐγὼ θὰ αταματήσω αὐτοὺς, πού μας κυνηγοῦν.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀδελφός του ἐδίσταζε νὰ τον ἐγκαταλείψῃ, κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ ὁ Πέτρος. Κατόπιν ἐπίεσε τὸν Λόρδον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὴν σέλλα, καὶ ἐμαστίγωσε δυνατὰ τὸ ζῖον, τὸ ὁποῖον ἐφυγε σὰν ἀστραπή.

Ὁ Πέτρος, ἄμα ἔμεινε μόνος, ὠχρώσας τὴν θέσιν του. Ὅπισω ἀπὸ τὸ πεσμένον ἄλογο, ἐσώρευσε μεγάλους λίθους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φράξῃ τὴν χαράδραν καὶ, προφυλαγμένος μετὰ πρῶχειρον αὐτὸ χαράκωμα, ἐξηπλώθη πρηνῆς, μετὰ τὰ πιστόλια εἰς τὰ χεῖριά του, μετὰ τὸ σταθὶ εἰς τὰ δόντια του.

Πρὶν περάσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ἦχος ἐρυθρῶν βηματικῶν ἐπληξε τὴν ἀκοήν του καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν κυροβολήσῃ πρὸ ὀλίγου, ἐφάνησαν μέσα εἰς τὸν κοῖλον δρόμον.

Κατόπιν των ἤρχοντο δύο ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς ὁ Πέτρος παρέτήρησε μετὰ ἀπορίαν τοῦ ὅτι ὁ Λόρδος δὲν ἦτο μαζί των.

Ἐπατήρησεν ἐπίσης ὅτι οἱ στρατιῶται εἶχαν βάλῃ τὰς ξιφολόγητας εἰς τὰ στόματα τῶν ὀπλων των καὶ συνεπέρανεν ἐκ τούτου λογικώτατα ὅτι, ἀφοῦ οἱ παληκαράδες αὐτοὶ ἐφαίνοντο ἀποφασισμένοι νὰ μὴ πυροβολήσων πλέον, σημεῖον ὅτι αἱ γαλλικαὶ προφυλακαὶ δὲν ἀπέχον πολὺ.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἔκαμε νὰ εὐρῃ πάλιν ὀλόκληρον τὸ θάρρος του, καὶ μετὰ τὸ μετῴμιον εἰς τὰ χεῖλη ἐκάθησε κ' ἐπερίμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ φοβῆται, ὅπως οἱ ἐχθροὶ του, τὸν κρότον, ὁ δευτερότατος τῶν Ἐστιράκ ὑπεδέχθη τοὺς δύο πρώτους ἐφορμῶντας μετὰ δύο πιστολισμούς, τοὺς ὁποῖους ἔρριψε σκεδὸν κατὰστήθα. Ἐπειτα, χωρὶς ν' ἀφίσῃ νὰ παρέλθῃ ἢ κατὰπληξίς τῶν ἐπιζώντων, ἐσηκώθη ὀρθῶς, ἤρπασε μετὰ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χεῖρι ἕνα τουφεκί, τὸ ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ῥόπαλον, ἐνῶ μετὰ τὸ δεξιὸν τοῦ ἐκράδαινε τὸ ξίφος. Μετὰ αὐτὰ τὰ ὄπλα ἀρματωμένως, ὀρθῶς ἐπισθεν τοῦ χαρακωμάτος του, ἐπεσκόψε κυριολεκτικῶς ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν ν' ἀντιμετωπίσων τὰ κτυπήματά του. (Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΑΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Πολύ κοντά εις τὸν μέγαν δρόμον, δίπλα εἰς τὴν λιμνὴν, ἦτο μίαν γέφυραν καὶ παλαιὰ φιλύρα. Γύρω τῆς τὰ φυτὰ καὶ τὰ χορτάρια εἶχαν τὸ ἐλεύθερον νὰ φυτρώνουν ὅπου ἤθελαν, καὶ τὰ δρομάκια ἦσαν γεμάτα καὶ σκεπασμένα μὲ ἀγριολούλουδα.

Τὰ πουλάκια ἔλεγαν τὸ δένδρον ἐκεῖνο Ἰαλάτι τῆς Φιλύρας, — διότι ἦτο δι' αὐτὰ στέγη φιλόξενη καὶ ἀναπαυτική. Μερικὰ εἶχαν κάμει ἐκεῖ τὴν φωλιάσαν των, καὶ ἔμεναν οἰκογενειακῶς, καὶ ἔδιναν συχνὰ χοροὺς καὶ συναυλίας.

Ἡ πλέον ὠραία ἐποχὴ ἦτον ἐκεῖ κατὰ τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὅλο τὸ παλάτι ἐμοσχομύριζε ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ ἐσκάρπιζαν τὰ ἄνθη τῆς φιλύρας. Καὶ τὸ ὠραιότερον ἀπὸ ὅλα ἦτον ἓνα λουλουδάκι, τὸ ὁποῖον εἶχαν βγάλῃ μετ' ὄνομα «Φιλυρίτσα». Αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἦσαν ὠραία ἀνθοκόριτσα, ἀλλὰ καμμία δὲν ἦτο τσον γλυκὴ, καλὴ καὶ χαριτωμένο λουλουδάκι σὰν τὴν «Φιλυρίτσα». Τὸ φουστανάκι τῆς, τὸ ἀνοικτοπράσινο, εἶχε τίσση δροσιά, ὥστε οὔτε τὰ φαρύγια, που εἶνε συνήθως τσον ἀδιάντροπα, δὲν ἐτόλμουσαν νὰ τὴν πλησιάσουν, μὴν τύχη καὶ τὴν λερώσουν.

Ἡ Φιλυρίτσα εἶχε ὠραίαν θέαν ἀπὸ τὸ ὄψος τῆς καμαρούλας τῆς ἄμυ ἐκουράζετο νὰ κυττάῃ τὸν μέγαν δρόμον τοῦ δάσους, δὲν εἶχε παρὰ νὰ σηκώτῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἰδῇ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν καὶ τὰ εὐμορρα ἄσπρα συννεφάκια. Κάποτε, ὄχι συχνὰ, ὅταν ἦτον ἀνιμολάλη καὶ βροχή, φόβος τὴν ἔπιανε που ἔβλεπε νὰ περνοῦν κοντὰ τῆς αἱ ἀστραπὲς καὶ μεγάλες σταλαγματιές, ποῦ ἐφοβέριζαν νὰ τῆς χυλῶσουν τὸ ὠραῖόν τῆς; φορματάκι! κατὰ καλὴν τῆς τύχην ὁ φόβος, ἠμποροῦσε τότε νὰ κρούεται κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα, ποῦ ἦσαν ἀρκετὰ μεγάλα, ὥστε νὰ τὴν προφυλάττουσαν ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν καὶ τὴν βροχὴν.

Ἀφοῦ ἐπερνοῦσε τσον εὐμορρα, ὁ ἄλλος ὁ κόσμος τῶρα θὰ νομίζῃ, πῶς ἡ Φιλυρίτσα ἦτο εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη ἄλλὰ αὐτὴ δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν γνώμην. Εἶχε τσον συνήθειαν μὲ ἐκεῖνο τὸ μεγάλοπρεπὲς θέαμα, ὅλοι τσον ἄπὸ πῆν τῆς εἶχαν, καὶ τῆς ἔκαμναν τσον περιποιήσεις, ὥστε αὐτὴ δὲν ἔβλεπε τὴν εὐτυχίαν τῆς; καὶ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μέγαν πόθον: ἓνα τρελλὸν πόθον ν' ἀγίσση τὸ σπῆτι τῶν γονέων τῆς καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ πόθος τῆς ἦτον ἀνήγητος, ἀλλὰ συχνὰ συμβαίνει νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ παιδάκια ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ εἶνε καλλίτερα νὰ το ἀποφεύγουν.

Κάθε μέρα ἐπαρκαλοῦσε τὴν φιληνάδα τῆς, τὴν Χελιδόνα, νὰ τὴν πάρῃ στὰ φτερά τῆς καὶ νὰ τὴν πᾶρῃ νὰ τῆς

δείξῃ τὸν ἀγνώστου τὰ ἴδια ἐξή- τοῦσε ἀπὸ τῆς πεταλοῦδης τῆς τρελλῆς, καὶ ἀπὸ τῶν σκαρκεχίου, ἓνα βράδυ μάλιστα, εἶχε καθιετώσῃ μίαν νυκτερίδα νὰ τὴν πάρῃ μαζί τῆς. Ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἴδια ἀπάντησιν ἐλάμβανεν: δὲν ἤθε- λαν, ἢ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὴν βοηθή- σουν.

Ἐπὶ τέλους, ἓνα πρωὶ, τῆς ἦλθε μίαν ἐμπνευσίαν ὅταν ἦκουσε τὸν ἀνεμὸν, που ἐπληροῖαζε.

« Αὐτὸς ὁ καλὸς ἀνεμὸς, εἶπεν ἀπὸ μέσα τῆς, τὸς φορὲς μοῦ ἔκαμνεν εὐ- κολίες, ὥστε καὶ τῶρα δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ με βοηθήσῃ.»

Ὅταν ὁ ἀνεμὸς τὴν εἶδε τσον λυπη- μένην, ἐστάθη καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἔπαθες; τί τρῆχει, καλὴ μου Φιλυρίτσα;

Τότε αὐτὴ τοῦ διηγήθη τὴν λύπην τῆς, καὶ τὸν ἐθερμοπαρεκάλεσε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του ἐκεῖνός τῆς εὐμπνευσίαν ἐνόςμην ὁμοῦς καθήκον του νὰ τὴν προει- δόποιήσῃ.

— Φιλυρίτσα, τῆς εἶπε, θὰ μετανοή- σης ποῦ ἐρχεσαι μαζί μου, διότι πουθε- νὰ δὲν εἶνε κανεὶς τσον εὐχάριστος καὶ καλὰ, ὅσον εἰς τὸ σπῆτάκι σου.

Ἀλλὰ ἄμω τὴν εἶδε τσον λυπημέ- νην, τῶρα που καὶ αὐτὸς ἐδίσταζε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, δὲν ἠμπόρυσεν νὰ ἀντισταθῇ παραπάνω, καὶ ἔκαμνε τὸ θέλημά τῆς. Μὲ ἓνα μέγαν ἀναστε- νχημὸν, ποῦ ἔκαμνε καὶ ἐσταθῇ ὅλο τὸ παλάτι, ἐσήκωσε καὶ ἔπῃρε τὴν Φιλυρί- τσα, καὶ αὐτὴ ἤρχισεν ἐλεύθερα νὰ γο- ρεύῃ εἰς τὸν ἀέρα.

— Τί ὠραία! τί εὐχάριστος! ἐφώνα- ξεν ἡ μικρούλα. Ἐπὶ τέλους εἶμι μὴν, καὶ κάμνω ὅ, τι θέλω!

Ὁ ἀνεμὸς τὴν ἔκαμνε νὰ στροβιλισθῇ ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα τὴν ἄρισε νὰ κα- ταβῇ εἰς τὰ δροσερὰ χορτάρια. Καὶ εἶδε ἐκεῖ ἡ Φιλυρίτσα τσον ἀγνώστου πρᾶ- γματα, καὶ ἔκαμνε τσον γνωρίζουσα, ὥστε δὲν ἐστενοχωρήθηκε ὅλο τὸ πρωῖν. Ἀλ- λά, κατὰ τὸ ἀπ' ἄγνοια ἤρχισεν νὰ μὴν εἶνε καὶ τσον εὐχαριστημένη μέσα στὴν πρασινάδα, ὅταν ἓνας μέγαν σάλια- γκος τὴν ἐπληροῖαζε: τὴν ἔπιανε ῥίγος καὶ τρεμούλα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς καὶ ἐφώναξε:

— Βοήθεια! βοήθεια!

Ὁ ἀνεμὸς τὴν ἦκουσε καὶ ἔτριξε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἄλλὰ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο καὶ εἶνε πάντῃ ἀγροῖκος καὶ βουνήσιος, τὴν ἐπέταξεν ἀπότομα ἐπάνω εἰς τὸν μέγαν δρόμον.

Ἐκεῖ, ἦσαν πολλὰ ἀμάξια, καὶ ἀν- θρωποὶ ποῦ ἔκαμναν περίπατον, καὶ ἀκόμη πρὸς τερὴ σκόνῃ, ἢ ὁποῖα ἔ- κκαμνεν ἄ νόριστο τὸ ὠραῖον φορματάκι τῆς Φιλυρίτσας. Ἐνα ἄγροῦ ἐσήκωσε ἀπὸ κάτω τὴν Φιλυρίτσαν, τὴν ἔβαλε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐκεῖ τὴν ἔβαλε εἰς

τὸν ἥλιον νὰ στεγνώσῃ καὶ νὰ ξεραθῇ. Ἐγασεν ἡ Φιλυρίτσα τὸ δροσερὸν τῆς χρώμα, καὶ τὸ δέρμα τῆς ἐξάρωσε ἐκατάλαβε πᾶς ἐγένετο γρηοῦλα. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤρχισεν νὰ ταλανίζῃ τὰ ἀσυλλόγιστα νεανικά τῆς φαντασιο- κοπήματα, καὶ ἐσυλλογίσθη τὰ ὠραία πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν καταδέχεται νὰ προσέξῃ ἄλλοτε. Ἐλυπήθη ποῦ ἄ- ρισε τὸ παλατάκι τῆς, καὶ εἶπεν, ἄχ, νὰ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ πάλιν! Λυ- πημένη καὶ μετανοημένη ἐκάλησε τότε καὶ ἔκλαψε τὴν μοῖραν τῆς.

(Μίμησις.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Γνωρίζετε τὰ λατινικὰ ἀριθμητικὰ ψη- φία; — Καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ τὰ βλέπετε καθημερινῶς εἰς τὸ ὠρολόγι σας, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 12. Καὶ ὅμως αἱ πλάκες τῶν ὠρολογίων, ὅσαι χωρὶς καμμίαν ἐξαιρέσιν, ἔχουν ἓνα λάθος εἰς τοὺς ἀριθμούς. Λατι- νιστὶ τὸ ψῆφιον 4 δὲν γράφεται IIII, ἀλλὰ IV, δηλαδὴ 5 — 1, ὅπως τὸ 9 γράφεται IX, δηλαδὴ 10 — 1, καὶ οὕτω καθεστῆ. Πῶς λοιπὸν εἰς τὰ ὠρολόγια νὰ γράφεται τὸ 4 ἔτσι ἰδιότροπα; — Ἴδου τί λέγουσιν οἱ ὠρολόγιοι, ὅπως θὰ εἴεγεν ὁ Ἀ- νανίας:

Τὸ πρῶτον ὠρολόγι, τὸ ὁποῖον κατε- σκευάσθη ὁμοῖον περὶ τοῦ πρὸς τὰ σημε- ρινὰ, ἦτο ἔργον τοῦ διασήμου τεχνίτου Ἐρρίκου Βίκ. Τὸ ἔκαμνε κατὰ τὸ ἔτος 1370, διὰ τὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Κά- ρολον τὸν Ε', τὸν ἐπιλεγόμενον Σοφόν.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἦτο πρᾶγματι σοφός, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τὴν σοφίαν ν' ἀνακτῆται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς μέγα μέρος τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος εἶχε κα- τακτήσῃ, ἔκαμνε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα πρά- γματα διὰ τὸ καλὸν τοῦ βουλεύειν του. Ἀλλὰ φέρεται ὅτι δὲν ἦτο καὶ τσον σο- φός εἰς τὰ λατινικὰ γράμματα, διότι, ὅ- ταν ὁ Βίκ τοῦ ἔφερε τὸ ὠρολόγι, τὸ ἐκεί- ταζε καλὰ-καλὰ καὶ μὲ προσοχὴν, καὶ ἔπειτα, διὰ τὸ δειξῆν καὶ αὐτὸς τὴν σο- φίαν του, εἶπε:

— Μάλιστα τὸ ὠρολόγι δουλεύει παλὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐβάλατε τοὺς ἀριθμούς εἰς τὴν πλάκα ὄχι σωστά.

— Πῶς αὐτό, Μεγάλε ὄτατε; ἠρώτη- σεν ὁ Βίκ.

— Αὐτὸ τὸ τέσσαρα ἔπρεπε νὰ εἶνε τέσσαρες ἰῶτες, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Μά... κίμνετε λάθος. Μεγαλειό- τατι!

— Ἐγὼ, ποτὲ δὲν κάμνω λάθος! ἐ- βρουχῆθη ὁ βασιλεὺς. Πάρτε τὸ ἀμέσως καὶ διορθώσατέ το!

Πραγματικῶς τὸ ὠρολόγι διορθώθη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἰς ὅλα τὰ ὠρο- λόγια τὸ 4 γράφεται IIII καὶ ὄχι IV. Οἱ ὠρολογοποιοὶ ἠκολούθησαν πιστῶς τὴν παράδοσιν.

Ἐπὶ τὰς δυνάμεις τῆς στοργῆς καμ- μία δὲν εἶνε τσον δύσκολον ν' ἀποκτηθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ, ὅσον ἡ καλὴ φωνή. Τὸ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διήμερος Ἄστος καὶ ὁ Ηλεκτρικὸς Σπινθηρὸς βλέπουσι διερχόμενον ἐν ἀέροστατον. Καὶ ὁ πρῶτος ἐρ- τῆρον δευτέρου: — Ὅταν θέλουν νὰ ἀνοῦν, τί κάμνουν οἱ ἀεροναῦται: — Πιάνουν ἄρμον. — Καὶ ὅταν θέλουν νὰ καταβοῦν; — Σαναφίρουν.

Ἐπιτομή ἀπὸ τοῦ Λούκιου δι' ἄστω.

ΔΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΜΠΙΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἐλαβὸν τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἐμπειρικῆς Σχο- λῆς Παιρατικῆς διὰ τὸ δευτέρου σχολικοῦ ἔτους 1905—1906. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἐπιτελεῖται ὑπὸ τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου πτυχιούχου τῆς Γαλλ. Κυβερνήσεως κτλ. καὶ λειτουργεῖ τῇ συμπαράξει τοῦ γνωστοῦ λυκείου κ. Ζ. Ἀγρα- φιώτου. Ἐχεῖ καὶ οἰκοτροφεῖον. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μᾶθῃ λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτῆς, ἢς ζητή- σῃ τὸ πρόγραμμά ἀπὸ τὸν κ. Παναγιωτο- πόπουλον, διευθυντὴν τῆς Ἐμπειρικῆς Σχολῆς, εἰς Πειραιᾶ, στέλλεται δωρεάν εἰς πάντα αἰ- ταῦντα. Ἐγὼ συνιστῶ θερμῶς τὸ ἴδμεν καὶ προτρέπω τοὺς σπουδάζοντας ἐπιθετοῦν εἰς τὸ ἐμπόριον, νὰ φοιτήσουν εἰς αὐτὴν τὴν Σχολὴν διὰ νὰ καταρτισθοῦν ἐμπόροι ἐπιστημονικῶς.

Ἐὶ εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφετε, Πολιτὸν Σέλας [E]. Ἀλλὰ νὰ μὴ ἐλαττωμα- χερεισθῆτε κόκκινον μελάνην καὶ μάλιστα ἐπά- νω εἰς κόκκινον χαρτί. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἂν μοῦ ἐναγρήψῃς ἔτσι, δὲν θὰ σοῦ ἀμω τὴν χά- ριν νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου, διότι τὰ μά- τια μου μοῦ χρειάζονται.

Κυριακοῦ Σημαῖα [8E] διὰ τὰς πολ- λὰς καὶ ποικίλας Στατιστικὰς σου. Καὶ εἰς σὲ ἐπίσης, Κόκκινον Κόρινον [8E].

Ἡ Κινεζικὴ Κοσμοδία ἐπῆγε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Χρμεῖον, ὅπου εἶδε διάφορα περὶματα. Μεταῦ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀκτίνας X, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐδεῖαν... τὰ κόκκαλα τῆς Φοβερῆ! Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι καὶ μελισσοκόμος, Παρήγορος Ἀγγελὸς [EE]. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐνενοήσω ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὴν φύσιν ἐν γενεῇ, τὴν ἀγάπην ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἰδιαιτέρως αἰσθάνονται ὅσοι ζοῦν καὶ ἐργάζονται πλησίον εἰς αὐτὴν. Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν τί θὰ τοῦ στείλῃς, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ... δὲν θέλει νὰ παύσῃ.

Καὶ διὰ τῆς ἐξέστην, καὶ διὰ τὴν ἀσφυλίαν, καὶ διὰ τὴν μακρότητα τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου καὶ δι' ὅλα ἀπεξρημωθῆς, Μαρονοῖα [EE] μὲ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο ἀριστῶν, διὰ τὸ ὁποῖον σὲ συγ- χαίρω ἐκκαρδίας. Ἄκουε ἐκεῖ ἂν εἶμαι εὐχα- ριστημένη!

Τὸ Παιδί τῆς Καρδίας [E] ἐβγήκεν εἰς τὰς ἐτετάσεις του μὲ τὸ Σῆμα. Καὶ τὸ ἠρώτησαν τί εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπάντησεν ὅτι εἶνε τῆς Διαπλά- σεως καὶ ὅτι ἐκπέμψαν τὴν Διαπλάσιν καὶ τὸ Παιδί τῆς Καρδίας ἠθάθη ὑπερπρήνεται καὶ ἐπισημῆθη νὰ φανῇ ἂν αἴτιος συνδρομητῆς μου καὶ ἀπάντησεν λαμπρὰ καὶ τοῦ εἴωσαν ἔ- ριστα!

Ἡ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος καὶ τὰ νέα φάρ-

μακα: Κατ' αὐτὰς ἠσθάνησε ἡ Συριακὴ Ἀκτὴ [EE] καὶ ὁ ἰατρός τῆς ἔδωκε τὴν ἐξῆς συνταγὴν: Ἀνάγνωσις ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τὸ ὀλιγοτέρον 5 τόμων τῆς Διαπλάσεως. Φαρ- μακείον ὁδὸς Ἐυριπίδου, 38. Ἐννοεῖται, δει- τὴν συνταγὴν αὐτὴν ἡ Συριακὴ Ἀκτὴ τὴν ἐ- τετέλεσεν ἀμέσως.

Πολὺ καλὰ σοῦ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ σου, Χρησ- τῶν Γονέων [EE]. Κανέν παραπάνω δὲν ἔχω μαζί σου, ἀπεναντίας σὲ ἀγαπᾶ πολὺ. Ναί, τὸ ἐσπάρωμα εἰς τὴν πόλιν σὲ προσεβείναι πολὺ, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ γνωρίζομαι μὲ τσον καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδί.

Ἐγὼ τὸ προτέρημά νὰ μὴ λησμονῶ τοὺς φί- λου μου, Διαφοροσεφίης [EE], ὅσον καὶ ἂν ἀρ- γήσῃ, νὰ μοῦ γράψουν. Εἰδέμῃ... ἄσχημα δὲ τὴν εἶχε σήμερα, διότι θὰ σ' ἐρωτοῦσά ποῖα εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ... Ναί, ἡ φίλια τῆς Μαργαρί- τας καὶ τῆς Γρατσιέλλας γίνονται ἀπὸ τὰς στενοτέ- ρας καὶ ὠραιότερας, καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ πολὺ. ἀφοῦ αἰσθάνεσαι τσον τὴν φίλιαν.

Εἶπε εἰς τὸν Ἀλιὸν Ἀριστοίδην [EEE]. Μὲ ἦκουσε, καὶ τὰς παραγγέλλας του τὰς εἶχε γραμ- μένας χωριστὰ, εἰς τὸ τέλος τῆς ὠραίας του ἐπιστολῆς. Νὰ ἓνα καλὸ παιδί, ποῦ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ μ' εὐκολύνῃ.

Φίλη τῶν Ζῶων, [EE] διὰ τὰς χαριτωμέ- νας ἐπιστολάς, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάρωμα. Οἱ φίλοι μου οἱ ὁμοιοπαθεῖς σου, θάκοῦσόν με μαγίαν τῶν χαρῶν ἀνιπέχεις καὶ σὺ ἀπὸ Διαπλάσεως, φθάνου- ἀνεμῆρε ἐσ- παρῶματος, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ τελευταῖον στά- διον!

Ὁραιοτάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλ' ἀν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Διήμερος Ἄστος [8E], Χειμῶναθον [8E], Ὑλὸν Παριδὸς [E], Γεωργίου Σ. Π. Ἀνδρῶν [EE], Ἰερωνῆ Καρδία [EE], Χριστιανῆ Παρθένος [EE], Ρό- δον τῆς Ἀνατολῆς [EEEE], Οὐδέης [8E], Θυ- γάτηρ τοῦ Φαραῶ [E], Κόρινον τοῦ Ἀγγέλου [EE], Ἀειδέτης [E], Θαλάσσιος Ἀἴθρ [E], Ε- ρουθῶν Προσωπείν [EE], Ἀχρῶν Ἀμάραν- τον [E], Ἀκηνόρος τῆς Νεολαίας [E], Σανθὴ Φοίβη [E] καὶ Οὐγος τοῦ Μονοσπερῶνου [EE].

Ἐγὼ κίμνωσά τὰ ψευδώνυμά των. Βέγο- μαί μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς ἐξῆς μου φίλους: Χριστιανικὴν Διακάναν (Δ. Κ. Α. τὸ ψευδὸν- ὄνυμον αὐτὸ τὸ εἶχε πρὸ ἐτῶν ἄλλη φιλὴ μου, ἀλλὰ τὸ ἦλλαξε καὶ εἰς ἐ διαθεσίμων) καὶ Πέ- γρον τῆς Ἐλευθερίας (Π. Γ. Χ. πρῶτῶ αὐτὸ ὄς εὐηγήτερον: δ. Π. τοῦ 1899 εἶνε τῶρα ἐπιμα- κός: ἡ X. Π. εἶνε ὑπανδευμένη εἰς τὴν Ἀ- μερικὴν ἀπαρτί; ἀλλὰ λάβε ὄψει σου διὰ ἀπὸ τότε ἐπέρασεν ἔξη χρόνια!)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά- ζουν: τὸ Λούκιον δι' ἄστω μὲ τὸν Δ. Κεφα- λον Ἀστί, Ἡλεκτρικὸν Σπινθηρῶν, Ναυα- ρον Τόγγο καὶ Κοκκινολίπερο — τὸ Ἀρχι- διάνιον μὲ τὸν Πιθῆκον τοῦ Βορρῶνον — ἡ Ἑλληνικὴ Νῆσος μὲ τὸ Ἐρωϊκὸν Ἀσκάδι — τὸ Πελοποννησίον μὲ τὸν Ἀλιὸν Ἀριστοίδην, Ἀδελφὴν Ψυχῆν, Νυκτοκόμοκα, Ἑλληνο- παιδα καὶ Ἀρχιτέκτονον — ἡ Ἐσθρῆ Ἐσθρῆ μὲ τὴν Τρελλὴν Ψυχῆν, Πλανομένην Ψυ- χῆν, Χροσὴν Πεταλοῦδαν, Χροσὸν Παιδί καὶ Χροσὸν Μῆλον — ἡ Σημαῖα τοῦ Φωτὸς μὲ τὸν Οὐδένα, Ἰουδα, Πελοποννησίον, Μὴ με Ἀρομῶνι καὶ Κίτρινον Νόμισον — ὁ Κομπο- γιαννίτης μὲ τὸν Μαρομῶνον Μενξέν, Κόρινον τοῦ Ἀιδῶνος καὶ Ναυτοπόλιον τοῦ Μεσολο- γίου — ἡ Διακριθεῖσα Ἀροακίης μὲ τὸν Ἀο- χικονοῦλιακον καὶ Βεργμῶνον Ἴατον — ἡ Γλαῦς τῆς Ἀθῆνας μὲ τὸν Δοῖ καὶ τῆς Καρ- στοῦ, Ἀσφον τοῦ Γάνου, Οὐδένα, Μικρὸν Ἀσφον καὶ Μπλάτην τοῦ Σαρανικοῦ — ὁ Δοῦξ τῆς Δημητοῦσῆς μὲ τὸν Δοῖκα τῆς Κα- ρόστο, Κίτρινον Νόμισον, Ἀσφον τῆς Χαλκίδος καὶ Ἀειδέα — ὁ Κρόταλος μὲ τὸ

Ἀρχιζώνιον τοῦ Παρθενωγαγείου, Περὸν τῆς Μελλώσης καὶ Ρευβασιῶν— ἡ Ὀμιχλώδης Ψυχὴ μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Ἐρμηίτην. Ὁχρὸν Ἀράρατον, Μὴ με Δημόναι, Κόσμιον Κρίνον καὶ Ρόδον τῆς Ανατολῆς— ἡ Ἀγυρία τῆς Σαυηρίας μετὰ τὸν Χριστιανόφρον, Κυματίζουσαν Σημαίαν καὶ Ἀροσίουστον Νόκτα— ὁ Δικέφαλος Ἄειδός μετὰ τὴν Ἀφραν, Ἀριάδην, Μανροτουμάιο, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα καὶ Ὑλὴ Παριδός— ὁ Φλοιοβός τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Γλωσσολογίαν— τὸ Ὑπερ Παριδός μετὰ τὴν Ἀφραν καὶ Ἀριάδην— ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὴν Ὁχρὸν Ἀκίνα, Παιδικὴν Χαράν, Πόστ-Ἀρθού, Φαίωνα καὶ Μυστηριώδη Φύσιν— ἡ Ὀπασία τοῦ Παραδέσου μετὰ τὴν Ἐαρινὴν Ἐοσέαν, Δικέφαλον Ἄειδον καὶ Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης— ἡ Σανθὴ Φίση μετὰ τὸν Φουρίον τῆς Μονεμβασίας, Ὁχρὸν Ἀοιδὸν καὶ Ὁχρὸν Τραγουδιστήν.

ΤῶΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τρεῖς αἰετὸν Πικρὸν Μυστικὸν δὲν θηροποιεῖται πάλι προβάσει καὶ ἀνταυλαγῆς, ἔτι δὲν ἀνταυλοῦνται πρῶτα διὰ τὸν Πικρὸν μου τὸ ὄρισμα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιζήτα τὸ κανονικὸν δικάλατον γραμματικόν, δὲν δὲ ἂν βέβαιον εἴη. Ἐπίσης δὲν διαβεβήθηται καὶ τὰ νεώτερα ἐπιπέτα του δικαλίτου. Ὅτι ἐν τῷ Ἐξακτικῷ, ὅσα δὲ ἔχουν προσηφειὰ ἡλικία δικαλίτου γραμματικόν, πρέπει νὰ ἐπιπέτατον γραμματικόν τῆς χώρας τὸν ἐοικέναι πρὸς 10 ἡλικίαν τοῦ ἀρχαίου, ἔτι ἐπιζήτατον.

Ἡ διάπλασις ἀπλάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὁχρὸν Πανούλιον ([E]), ὄχι, μὴν ἀνησυχῆς, δὲν παρεξέταρξεν διόλου· ἄλλως τε εἶμαι συνειθισμένη εἰς τοιοῦτον εἶδος ἀνησυχησίας! Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας ([EE]) διὰ τὰ περὶ διέσεων καὶ διὰ τὴν μεταφράσιν τοῦ Στρατιώτου! Ὀπασίαν τοῦ Παραδέσου (ὁ x. II. σὺ ἀπήγγευσεν ἰδιαιτέρως). Πικρὸν Ἐλπίδα, Μέγαν Κωνσταντίνον (βεβαίως, κίλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὶ) Ὑσσορὸν τοῦ Παραδέσου, (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν τὴν ἠτοίαν δὲ ἐδέχεσο τὴν αἰτίαν τῆς συνδρομῆς, ἂν ποτε ἀπερκοίτο) Ἄειδός τῆς Μακεδονίας (τὸ Λυσόχαρτος τοῦ ἐστάλη τὴν 2 Ἰουνίου) Νηρηίδα τὸν Ἀγρόνον ([EE]) διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν τὸ Π. Πνεῦμα μου ἤρεσε· ἡ ὁμοίτης τῶν Ἀσκησίων ὀρείζεται βέβαια ἀποτε εἰς συμπόσιν! Καθαρὸν Ἄερα (σὺ ἔστειλα τὰς ἀγγελίας x' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) Συριακὴν Σανδοῦσαν ([EE]) σὲ συγχάριμα διὰ τὸ εἰστα καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπαθῆμα) Α. Κοικόνον (ἔχει καλῶς δὲν μοῦ φαίνεται ἄσχημος ἡ ἰδέα δικλῆματος διὰ τοὺς θραδενοειδῆς ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα!) Ἡλεκτρικὸν Κώδωνα (ὁ ὅποιος δὲν εἶνε κλέον Ἀθηναῖος, ἀλλὰ Κορινθῖος [EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Καπηλάδα Κύννον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄραϊον κρητικὸν δελετήριον) Βρυχώμενον Δέοντα ([EE]) καὶ αὐτὸν Κορινθῖον σήμερον! Χίονα τοῦ Ταυτέου ([E]), δὲν τὸ ἔχει κανεὶς ὥστε εἴμπορεῖς νὰ στείλῃς 1 δρ. καὶ νὰ τὸ πάρῃς! Ἐνστάδιαν Γ. Μ. (τὸ γραμματικὸν σου μοῦ ἤρεσε πολὺ γράφε μου συχνά) Κομνηνοκόφην ([EEE]) διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ἐσπαθῆμα) Α. Α. Γκράικον (ἔχει καλῶς) Ἄοιδὸν τῆς Φλωρεντίας ([E]) καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ δι' ἑαυτὸν Σπύρο Μονάχο (αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν προσεχῶς, ἀλλὰ δὲν γινώσκω ἀκόμη εἰσπύρα φύλλα) Πρωτομαρίαν (τοῦρα λυπεῖν ποῦ ἐπέγρασαν ἑλα, γράφε μου αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Σημαίαν τοῦ Φωτός ([E], εἰ θύειρον! σὰν τὸ παράδοξον τοῦ Κινηματογράφου) Λαλαργίαν ([EEE]) ὁ x. Π. ἀπήγγευσεν ἰδιαιτέρως διὰ δευτέρου) Διακριθείσαν Ἀρακκίδα, Ἐρυθρόδεμον (καλὴν διακρίθεισαν εἰς τὴν ἐσχόλῃ) Ἐθρονίαν (καλὴν εἶναι, ἀληθεῖς, ἔστρεβα τὰ μάτια μου εἰς εἶδα τὴν ὑπογραφήν σου!) Τσίρον (x' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ καὶ ἔσπευσες νὰ μου ἀναγγίλῃς τὴν εὐχαρίστον εἰδήσιν) Γλαύκα τῆς Ἀθηνῶς ([EE]), καὶ θερμῶς εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐ-

σπαθῆμα) Ὀμιχλώδη Ψυχὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄραϊοτάτον δελετήριον) Βασιλίαν ([E]) σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἑαυτὴν καλὰ γράφεις! Νόρμαν ([E]) ἡ περὶ ἧς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητρία· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐσπὸν καλὰς διαθέσεις! Φωστῆρα τῆς Ἡλείου, Ὁσταλομάχη, Μὴ με Δημόναι ([E]), καὶ τὰ τρία νέα μυθιστορήματα δὲ διαρκίσειν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους! Ἀμύρην Γλωσσολογίαν ([EE]) ναι, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδονύμου διαρκεῖ μέχρι τέλους Νοεμβρίου, εἰσδησῆτε μὴνα καὶ ἂν ἐγγίγῃ ἡ ἀνωίσις! Βασιλίαν τὸν Ἀρθέον ([E]), ἔστειλα χαίρειν πολὺ διὰ τὴν ἀποφασίαν σου! Ἀστρον Αἰθρίας Νόκτος, Ἀρχιζώνιον ([E]), δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας Μαγικῆς Εἰκότος· πραγματικῶς, ἐκουστικῶς, ἐν γυναικί, ἡ βέβαια τοῦ Μιμου, εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 31 φυλλοδίου, στολίζεται μ' ἑνα βάρταρον καὶ τὸν βλέπει κανεὶς ἀμέσως! Διογῆρον τὸν Σινταία (ὄρθαι ἦσαν) Κομποριανίτην, Κολυμβήτριαν τοῦ Μὲξ κτλ κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου, ἀπαντήσῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτι μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου. Ὁ γάρη τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ἁπολοῦ δὲν νὰ γράφῃ τις λύσεις κτλ οἱ διαγραφόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φιλικῶς, ἀντικατοῦ κατὰ 30 φύλλα καὶ πρῶτα φ. 1.

374. Λεξίγραφος. Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἐθνικόν, Πτωχὸς πολὺ τὸ δευτέρου μου Τὸ τρίτον μου μοσχοβολῶ, Πόλις μετὰ τὸ σύνολον μου. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Σεντενιμένου Ἡλιαροῦ.

375. Στοιχειόγραφος. Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπως ἔχω ἂν μαρίτης, Τὸν λαίμυρον μου ἐάν βγάλλῃ, νῆσον πάλιν ἐάν [παντήσης]. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Δουκῆ τοῦ Παντελεοῦ.

376. Μεταγραμματοποιός. Βγάλε Υ καὶ βόλε Ἡεα Καὶ δὲ ἔδρα, ὡ φίλε λῦτα, Μία πόλις νὰ χαθῇ Κ' ἐν πτηνὸν νὰ πεταχθῇ. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Ἰεραῖος τοῦ Πόντου.

377. Κερυρωμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυδάλισον.

- 1.— Δεινὸς ὁ Ἴβικος περὶ τὴν μουσικὴν.
- 2.— Μακάριτοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.
- 3.— Ἡ ἄμμος εὐρίσκεται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς.
- 4.— Ἀγῆλλομα σφόδρα ἐσπαθῆνον. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Ἰωάννου Β. Σκελλερίου.

378. Αἰζυγον. ★ ★ ★ ★ ★ Ναντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινῶνται: ★ ★ ★ ★ ★ σκονταί: ἀριζοντικῶς ἔνω, χώρα ἀσιατικῆ κατὰ, μῆτηρ ἤρωος καθέτως δὲ ἐκ δεξιῶν κατὰ σειρὰν: πηγῆ, πτηνῶν, πλοῦν, νῆσος. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Δουκῆ τοῦ Σαλῶν.

379. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. Νηρηῖς — ἄβρον = Συγγραφῆς + Θεότης — ἀριθμὸς = ἀριθμὸς + Θεά — μέλος τοῦ προσώπου = ἄβρον + Βασίλειος — Ἐθνικόν = ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολείπον: Τύραννος. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Ἐρυθροῦ Προσκλήτου. 380-84 Μισγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀναλλαγῇ ἐνός οὐδὲν ποτε συμφῶνον ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου συμφῶνον, πάντως τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζε ἄλλας τῶσας λέξεις: Κάλαιος, πόλις, νόμος, κῆρα, κόνος. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Βρυχώμενου Δέοντος. 385. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ἱερουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἰσθμὸν:

1. Ἀρχαῖα ἑλληνικὴ πόλις. 2. Πόλις ἁγία. 3. Πόλις τῆς Γαλλίας. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Ἀκίτος τῆς Ὀάσου. 386. Φωνηεντόλιπον. θρ - πακ - x - κρδ - μλν. Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Βρυχώμενου Δέοντος. 387. Ἰνδικὸς Γάφος. Ε3 (ρῆμα) δ4 (οὐσιαστικόν) ο7 (οὐσιαστικόν) ο1 (ἀντωνυμία) τ1 (ἄβρον) π3 (ἐπιπέτα) ο2 (ρῆμα). Ἐπιπέτα δὲν τοῦ Βρυχώμενου Ψυχῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησίων τοῦ φύλλου 24 267. Ἀσὸς (ἀε, κῶς). — 268. Κύρος-κύρος. 269. Θ. Α Α 271. ΠΑΟΥΤΩΝ ΚΑΜΕΛΙΑ ΜΑΧΑΙΡΑ ΟΥ ΔΜ ΝΑΡΣΥΣ Ρ Μ ΝΥΡΑΜΙΣ ΙΑ ΩΟ ΣΙΑΗΝΟΣ ΣΙΑΗΝΟΣ ΑΙ ΠΥΤΟΣ Α ΣΣΥΡΙΑ Α

[Σημειώσεις. Ἐπειδὴ τὸ σχῆμα ἐδημοσιεύθη λαθρασίμως, ἦτοι μ' ἐν ἄστερα ὀλιγώτερον, ἡ Ἀσκησις ἀκυροῦται] — 270. Ὁ ἀριθμὸς 18. Διὰ τὸ 1/2 = 12 + 1 = 13, ἄπερ ἔπεται πῶ 12, ὅστις εἶνε τὸ ἦμισον τοῦ 18 (9) εἰς τῷ ἔκτῳ αὐτοῦ (3). — 272. ΔΙΩΤΡΑΜΒΟΣ (Ταμῖος, Θάμυρις, Ὑδρα, ράθυμος, ἀμβροσία, Μάριος βάρος, Ὄρθος, Σύβαρις). — 273. Διὰ τοῦ Π, Σ: Πόπος, Ἰσσηπος, Σήμα, Σηπία, Ἀσπασία = ΠΕΣΑ. — 274. Διὰ τοῦ Σ: ΣΠΕῶ, ΤΟΔῶσα, ὈΝΕῶς, ΜΟΝῶς, ΑΣΗΡ = ΣΤΟΜΑ, ΠΟΝΟΣ, ΕΑΕΝΗ. — 275. Τὲ ἐν αἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ. — 276. Κῦστις, ἸΡις, Ἐνο-της, ΒροῦΝτης, Ὀλιγὸν, Νῆστις = ΚΙΕΒΟΝ-ΚΡΟΝΟΣ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ ἡλικία λέπται 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὴ ἀπὸ 5 ἔτων. Ἐλάσσονος ὄσος 20 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἀπερὸ 20 λέξεων τῶν 10 πληροῦται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀναλλάσσο εἰκονογραφεμένα ταχυδρ. δελετάρια μόνον ἐσωτερικῶν. — Γεώργιος Σ. Πολυλάς, Κέρκυρα. (E, 88)

Ζητῶ συγγνώμην παρ' ὅσων φίλων δὲν ἀναπέδωσα δελετάρια τινα, καὶ τοὺς παρακαλῶ ἀπὸ δηλώσεως τὰ ἐνοματὰ τῶν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀναλλαγὴν. — Stavros Stamatakis, Tchesmé Alatsat, Voie Smyrne. (E—89)

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,” ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20. 21. 22. 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10. ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12. 13. 14. 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος. ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκανεληθῇ) φρ. 10. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894) ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἂν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς: 6,50. ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ἂν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδειος, 7 φρ. Χρυσῶδ. φρ. 10.